

ваше да подчертава славянския характер на народа и държавата, но с методичност и последователност се стремеше да отслаби, да скъса, да затрие връзките, които свързваха България с нейната освободителка и с цялото останало славянство.

В потвърждение на тази наша мисъл достатъчно ще бъде да припомним само няколко факта. Такива бяха споменатите вече преименуване на храма Александър Невски и въвеждането на григориянския календар у нас, както и насърдаването от страна на българския дворец на разните „татаро-българи“, „туранци“ и други шантажисти, които под звъна на германското злато скърпваха всевъзможни „теории“, с цел да отрекат славянския произход на нашия народ, за да улеснят и направят по този начин по-тесно и по-интимно насилственото му сближение с германския и маджарски народи. Ако към тия факти прибавим и злокобните планове на правителството на Радославова да ни натрапи изцело системата на германското законодателство, без оглед на това, че правните норми и институти на един народ не са една спекулативна система, а един исторически продукт, особено в области, в които тия институти носят най-силния отпечатък на народния бит, на народните нрави, обичаи и вярвания, едва ли ще остане у някого съмнение за това, какви бяха истинските намерения на Фердинанда и едва ли ще бъде пресилено, ако кажем, че най-голямият и опасен враг на българското племе, на неговата национална и славянска култура, след Цариградската гръцка патриаршия в предосвободителната епоха, е бил царят на българите Фердинанд I.

Такава бе в най-общи и най-груби линии външната политика на цар Фердинанда; тия бяха